

Αντίπασχα: « Ανάσταση μια Ψηλαφητή Εμπειρία» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Σήμερον πάσα κτίσις αγάλλεται και χαίρει ότι Χριστός Ανέστη». Τα πάντα και οι πάντες, αναπνεούν τον αέρα της Ανάστασης του Χριστού. Η λύπη και ο πόνος των Παθών χάνονται μέσα στο πρίσμα της Ανάστασης. Πράγματα μυστηριώδη που σημάδεψαν τον ορθολογισμό της ανθρωπότητας. Και εκεί που τα πάντα ήταν άδικα και δόλια, έδωσαν θέση

στη Δικαιοσύνη του Θεού που φανερώνεται μόνο με την Ανάσταση.

Η Εορτή του Πάσχα σηματοδοτεί την αλλαγή. Την απαρχή μιας άλλης Ζωής, ενός άλλου τρόπου σκέψης, μία καινούρια λογική. Τα πάντα έχουν σκοπό την αιωνιότητα. Τίποτα δεν μένει έξω απ' αυτή την προοπτική, με πρώτον και κυριώτερον τον Άνθρωπο, που διψούσε να βρει Αιωνιότητα. Ο Θεός θέλοντας τα πλάσματα του άφθαρτα και αθάνατα, μέσω του δικού του θανάτου καταργεί το Θάνατο, με αποτέλεσμα τα μνημεία των κεκοιμημένων μας να γίνονται προσωρινά κι αδύναμα να δώσουν Υπόσταση στο Θάνατο.

Πραγματικά οι ακολουθίες των ημερών μας δίδουν αυτό τον Αναστάσιμο παλμό. «Πού σου Θάνατε το κέντρον, Πού σου Άδη το νίκος;» Αυτό ακριβώς ομολογούμε αυτές τις μέρες θέλοντας να κάνουμε την Ζωή μας όντως Αναστάσιμη. Ο μικρός και μεστός νοήματος ύμνος του «Χριστός Άνέστη» μας δίδει ισχυρά βιώματα αιωνιότητας. Μας δίδει τα εφόδια για μια «Πασχαλινή Πνοή» που να μην τρέμει τον θάνατο. Το Πάσχα έτσι, γίνεται ένα συνεχές βίωμα που το επιζητούμε κάθε στιγμή της ζωής μας.

Για να είναι ωστόσο η βιοτή μας αναστάσιμη, απαιτείται ακράδαντη πίστη στον «Αναστάντα εκ των νεκρών». Η σημερινή Κυριακή μας διδάσκει ακριβώς τον τρόπο με τον οποίο θα κάνουμε την Ανάσταση ένα συνεχές βίωμα. Ο απόστολος Θωμάς, απών στην πρώτη Αποκάλυψη του Αναστημένου Χριστού στους μαθητές, δεν μπορεί να δεχτεί τόσο απλά τη μαρτυρία των υπολοίπων, ότι είδαν τον Ιησού. Μάλιστα, τόσο δύσπιστος ήταν που ζητούσε απτές αποδείξεις της αποκάλυψης. Ζητούσε την απόλυτη απόδειξη του γεγονότος. Απαιτούσε να δει με τα μάτια του

και να αγγίξει με τα ίδια του τα χέρια το Μυστήριο που του περιέγραφαν οι υπόλοιποι. Η στάση αυτή του Θωμά, χαρακτηρίζει διαχρονικά τη μικρότητα και την αδυναμία του ανθρώπινου νου, ενώπιον τέτοιων Υπερφυσικών Γεγονότων όπως η Ανάσταση.

Η Ανάσταση ενέχει μέσα της μια μεγάλη παραδοξότητα που μόνο μια αντάξια πίστη μπορεί να την αντέξει. Από την άλλη ο υπερβατικός της Θεός δεν αφήνει τα πράγματα μόνο στη παραδοξότητά τους. Τα απρόσιτα τα κάνει προσιτά και τα παράδοξα λογικά. Ως Θεός συγκαταβάσεως δίδει μια χειροπιαστή απόδειξη της Αναστάσεως τους. Μετά απο οκτώ μέρες ξαναεμφανίζεται στους μαθητές του, παρόντος και του Θωμά. Και θέλοντας να διατρανώσει την αλήθεια της Αναστάσεως της ανθρωπίνης φύσεώς του, καλεί τον Θωμά να βάλει τα χέρια του «επί τον τύπον των ήλων» ώστε να λάβει μια ψηλαφητή απόδειξη του γεγονότος.

Παρόλο λοιπόν που προτάσσεται η Πίστη μέσα στα ανεξιχνίαστα μυστήρια του Θεού ως ο μοναδικός τρόπος κατανόησης τους, εντούτοις ο Θεός συγκαταβαίνει στην αδυναμία μας εκεί όπου χρειάζεται, ώστε να μην υπάρχουν περιθώρια ανακριβιών και παρεξηγήσεων. Αυτή ακριβώς η Συγκατάβαση της αποκάλυψης είναι που απομακρύνει τον Ορθόδοξο Χριστιανισμό απο τον στοχασμό, και την φιλοσοφία αφήνοντας τον μέσα στη πραγματικότητα και μόνο. Το πιο σπουδαίο πράγμα στην Ορθοδοξία είναι η ψηλαφητή του, πραγματική πίστη. Η Πίστη των όσων «ακηκόαμεν[...] εωράκαμεν τοις οφθαλμοίς ημών [...] εθεασόμεθα και αι χεῖρες ημών εψηλάφησαν». Και η Ανάσταση του Χριστού με αυτό τον τρόπο γίνεται μια ψηλαφητή εμπειρία που καλούμαστε να βιώσουμε την Πασχάλια περίοδο επαναλαμβάνοντας την Αναστάσιμη Προσευχή: «Ανάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι» πράγμα που απαιτεί την εγρήγορση των πνευματικών μας αισθήσεων και την ανάλογη πίστη.